

VICTOR PÂNZARU

CARTIER POPULAR

VICTOR PÂNZARU (4 februarie 1953, Dragoș-Vodă, Drochia), poet, traducător, gazetar, editor, muzeograf. Studii neterminate la Universitatea Pedagogică „Ion Creangă” din Chișinău și la Universitatea de Stat „Peters Stucika” din Riga, filologie letonă. Activitate gazetărească și editorială. Director-adjunct la Centrul Național de Studii Literare și Muzeografie „M. Kogălniceanu”; consultant marketing și publicitate la Întreprinderea Editorial-Poligrafică Știința. În 2009 este tuns în monahism la Mănăstirea Curchi, cu numele de Irineu.

Debutază cu versuri în 1969. Volume: *Muzeul semințelor* (1984), *Dis-tanțele sufletului* (1989), *Dacă mă salvezi* (2003), *Te rog, nu intra în Bise-rică la fel ca în muzeu* (2013). Versuri pentru copii: *Prietenul meu, soarele* (1989), *Cine-ascultă de bunici* (1992), *Căpșuna* (2003). Traduce din lite-ratura letonă.

„Am citit cu multă bucurie caietul de versuri semnate de Victor Pân-zaru. Mărturisesc că n-am întâlnit de mult rânduri atât de proaspete, atât de firesc moderne, scrise la o vârstă atât de fragedă...

În literatura noastră, o spun cu multă încredere, vine un poet.”

Grigore VIERU

Tinerimea Moldovei, 7 decembrie 1969

CARTIER POPULAR

VICTOR PÂNZARU

Muzeul
semințelor

Antologie de versuri

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 021 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe shop.cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Noble și pe cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.
E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.
E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România
Tel./fax: (021) 210.80.51
E-mail: romania@cartier.md
www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier popular* este coordonată de Gheorghe Erizanu

Editor: Gheorghe Erizanu

Lectori: Em. Galaicu-Păun, Valentin Guțu

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoedactare: Valeria Idjilov

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Combinatul Poligrafic

Victor PÂNZARU

MUZEL SEMINȚELOR

Ediția I, iunie 2017

© 2017, Editura Cartier, pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Aprobat de Comisia de selecție pentru editarea cărții naționale
și editat cu contribuția Ministerului Culturii.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Pânzaru, Victor.

Muzeul semințelor : Antologie de versuri / Victor Pânzaru ;
cop.: Vitalie Coroban. – Chișinău : Cartier, 2017 (Combinatul Poligrafic). – 160 p. –
(Colecția „Cartier popular” / coord. de Gheorghe Erizanu, ISBN 978-9975-79-891-4).

500 ex.

ISBN 978-9975-86-170-0.

821.135.1(478)-1

P 27

Muzeul semințelor (1984)

Aceste locuri

Ca să trezesc soarele, m-am urcat pe o scară.
Pisoiul, câinele lângă mine în tihnă așteaptă.
Am pus alături și stau neatînse: o floare, o pâine, o pară.
Chiar și timpul adoarme aici, aici se deșteaptă.

Lumina la noi de lut e unsă.
De-aceea locul acesta veacuri de-a lungul trăiește.
Sub el și stea, și gheață, și lavă e ascunsă.
De acolo ca leacul liniștea toată ne crește.

Iată cineva departe mână caii în tropote.
Aici florile tremură. Polenul se scutură.
În dreapta, în stânga verzi stau clopote.
Cineva din focurile de pe culmi ne flutură.

Tremurul matern

Toamna
Umbra mea
De multă oboseală
Crește neauzită
Pe țărâna grădinii
Ca un pom
În vârful căruia
La amiază urcă
Soarele,
Iar la miezul nopții –
Hoții.

Dar este
Un paznic:
TREMURUL MATERN
Al țărânei,
Care simte
Când sunt eu
Și când o calcă
Străinul.

Când luptă stelele

Ziua bolta Cerului peste pământuri
Flutură ca o cămașă albastră
Dezbrăcată de pe dealurile noastre
De pribegele vânturi...

Seara flăcări răsar pe culmile cele,
Dar oare-s flăcări în frământ?
Ca să lumine acest Frumos Pământ
Se luptă două depărtate stele!

Umbrele

Ca o haină neglijent aruncată
Peste apele încremenite ale lacului
Zborul larg al păsării împuşcate
Atârnă de pe tulpina copacului...

Şi aerul plânge în vânt
Acolo pe unde pasărea zbura.
Iar puii prin întâiul lor cânt
De acuma se-nvaţă a blestema...

O, de glasurile lor nu mai fugi,
Când tremură-n văzduh ca un atom,
Apoi se întind lu-u-u-ngi, lu-u-u-ngi
În umbră străvezie de om...

Țeava de soc

Mă așez seara pe prispă cu fluierul în mână
Și, înainte de a începe vreun cânt,
Privesc prin țeava de soc în țărână
Pân' văd ce fac semințele în pământ,

Pân' văd cum greierii unii pe alții se cheamă
Să vegheze rădăcinile ce abia-ncep să adoarmă,
Pân' văd cum semințelor li se face teamă,
Crezând că-s privite printr-o țeavă de armă.

Orașul dimineții

Orașul mai doarme, iar vântul de acum aleargă
Spre câmpiile de la margini de sat:
Au ce să facă-n oraș o zi întreagă
Dacă așa puține frunze are de legănat?

Și orologiul gării ácele atent își rotește
Ca pe niște săgeți ce se-nvață a zbura.
Parcă le-ndreaptă spre timpul care grăbește,
Parcă anume astfel de el s-ar apăra.

Și doar pe dealurile încă de ajuns de înalte,
Care-și privesc ridurile-n oglinda noului lac,
Peșterile bătrâne stau cu gurile căscate
De parcă s-ar mira de făptuirile acestui veac.

Peștii

Orice cârlig străluce la soare
Ca o microseceră de vânt ascuțită.
De pe malul priporos o floare
Privește în apă înmărmurită

Când scot prins într-un cârlig
Un strop ce dureros se prelinge,
De parcă-i lacrima peștelui mic,
Care nu mai poate valul învinge!

Vin acasă și cad la umbra mărilor...
Dar de ce așa neliniștit foșnește?!
Și aud prin geam: în apa caloriferului
Cu disperare mi se zbat peștii.

În locul...

Fâlfâie o pasăre în loc de aer,
O, cum fâlfâie peste holde de pâine!
Zboară, ca promisiunea, prin ceruri multe,
Dar tot în văzduhul câmpiei rămâne.

Din zori și până-n soare-apune
În loc de cântec ne-alimentează un cuvânt.
Răsună aproape, mai aproape de pământ...
Pe care ascultători vrea să-i adune?

Iar de pe străina înălțime astrală
Luminează o ființă. Ori mi se pare?
O, cine e omul care tainic muncește
În locul bunului soare?

Când va fi...

Au când va fi întreg pământul
Ca cel de acasă? Toată țărâna-i moale,
Câci veacuri lungi de-a rândul
S-au scuturat mereu petale.

Colo adevărul prin toate vorbește,
Câci țărâna nimic nu minte:
Respirația sfântă a aerului este
Cea mai bună gură, fără cuvinte.

În orice primăvară acolo anume
Umblu frământat: au când oare
La-ntoarcere voi întâlni o floare
Care să-mi zică pe nume?

Poetul ascultă

Lui Vasile Alecsandri

Numai pacea-mi stă în cale
Când cobor dinspre făget:
Toate florile pe vale
Semănite-s de poet.

Când a mas pe-aice Dânsul,
Printre ierburi fără nume?
Îi visez acuma plânsul
Prin baladele străbune.

Umblă, umblă lume multă
Să culeagă-n munte flori,
Iar poetu-n lunci ascultă
Lăcrimat glas de comori.

Cu glasul poetului

Ziua se lasă
Pe iarbă moale.
Ah, este o plasă
Neagră în cale!

Flori uscate,
Iar iarba-i verde.
Lumina nu poate
Să uite ce vede.

Și vine încet
Lumina nouă:
Cu glas de poet
Luce în două.

Norocul de toamnă

Ce-a găsit sub deal – noroc? –
Soarele oprit în loc...

Pleacă, ia, și el acasă –
Frigul bate pân' la oase.

Șesul a rămas pustiu,
Vântul rece e mai viu.

Greierii în iarbă – rari,
Pe câmpie – doar plugari.

E mirat izvorul: cum,
Adorm frunzele pe drum?!

Iară-și pierde peste sate
Haina grea hoinara noapte...

Însă în ferești privesc
Stelele... Și încălzesc.

Pietrele cetăților

Iară-i toamnă și cetățile bătrâne,
Uitate la margini de orașe și sate,
În fiecă seară scapă câte o piatră prin grâne
De pe vârfurile încă înalte.

De după nori se uită tristă luna,
Privește mirată câte o stea...
Niciun poet nu vine să-și aleagă vreuna,
Ca să-și scrie versul pe ea.

O, pietrele, străvechile pietre acele
Pe care timpul își gravează datina!
Oare ce mai scrie ploaia pe ele
Cu picăturile limpezi ca lacrima?...

Deprinderea zborului

Lui Gheorghe Vodă

Oh, cum mai fâlfâie
Prin raza cea mai fierbinte a soarelui
Pasărea pe care
Poetul a învățat-o
Să zboare!

O, dacă ea
Măcar pentru o clipă
De pământ
Ar uita,
Ar cădea
Jos
Și niciodată nu ar mai putea
Zbura.

Să mă lumine, să mă ascundă?

Auzi, maică? În astă seară
Lângă fereastra mică a ta
Cade precum o povară
Cea mai luminoasă stea.

Prin aburii calzi de lună,
Sub coroanele bătrânului tei,
Ciorile croncănind se adună
Primprejurul focului ei.

Iar eu mă uit: niciodată,
Cât o cuprinde înaltul,
Să nu-i fie lumina mutată
Dintr-un loc în altul.

Și-o rază a ei, prelungă,
Mai vine tainic spre mine,
Dar nu știi: să mă lumine
Ori poate să mă ascundă?

Obosite flori

În seri adormite
De multele șoapte
Se nasc reînnoite
Durerile voastre,

Voi, flori obosite
De atâta miros,
Pe urmă găsite
În praful de jos.

Din brazde apoi
Mai scoateți semințe
Ce-s tot pentru noi –
Nemulțumiții.